

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνιος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροσσία διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνητοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 10

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

«Μέσα στὴ γενικὴ συγκίνηση καὶ σιωπῇ, ὁ Γκελδὲ, ὁ λοχίας μου, ἄφησε τὸ θυμὸ του νὰ ξεσπάσῃ:

«—Σκοποβολή, μωρὲ μάτια μου, ποὺ σοὺ τὴν ξέρουν κι' εἰ πυροβολητές! Μιά θεώρατη φυλακὴ δὲν ξέρουν νὰ τὴν χτυπήσουν! Λὲς κι' εἶναι κουνουπι καὶ δὲ φαίνεται!»

«Γελάσαμε ὅλοι, γιατί ὁ Γκελδὲ διερμήνευσε τίς σκέψεις ὧλων μας. Γιατὶ ὅλοι ποθοῦσαμε νὰ ἴδωμε τίς Γαλλικὰς σφαῖρας νὰ θριαμβεύουν, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γκρεμιστοῦν εἰς τοῖχοι ἀπάνω μας!»

«Καὶ ἐπὶ τέλους στὶς πέντε τὸ πρωτὶ, τὸ πυροβολικὸ μας δὲν ἄξιζε πιά τίς κατηγορίες τοῦ Γκελδέ. Τὸ κανονίδι βρισκόταν στὴ μεγαλύτερη ἑντασή του, τώρα μάλιστα ποὺ εἰ Τούρκοι εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀπαντοῦν. Οἱ μπόμπες ἔσκαζαν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω μας καὶ τὸ ταβάνι ξέφτιζε τόπους-τόπους. Τὸ πυροβολικὸ μας εἶχε βρεῖ τὸ στόχο!»

«Στὶς ὀκτώ, εἰ Τούρκοι λιγότεψαν τὸ κανονίδι καὶ σὲ μιὰ ὥρα τόπαψαν ὁλότελα. Ἀναστενάξαμε ὅλοι μ' ἀνακούφιση, ὅταν, ξάφνου, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ μας ἀνοίγει κι' ὁρμοῦν μέσα δυὸ Ἀραβες.

«Μπρὸς ὁ Μοκράν, πίσω ὁ Λακδάρ. Ὁ πρῶτος ἀνέμιζε στὸ χέρι του τὸ γιγατάκι του γυμνὸ, ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιὰς καὶ τὸ στόμα του ἄφριζε.

«Ὁ Λακδάρ τὸν εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὸ ροῦχο καὶ πολεμοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὅσο γιὰ μένα, μεῦ ἀναψε ὅλο τὸ αἷμα! Ἀρπάζω τὴν στάμνα μὲ τὸ νερὸ καὶ τοῦ τὴ διευθύνω κατακέφαλα. Σωριάστηκε χάμω ὁ φίλος, πρὶν μᾶς πάρῃ τὰ κεφάλια. Τοῦ πέρνω τότε τὸ γιγατάκι του καὶ—τώρα ὁ Μοκράν θὰ βρῖσκεται

στὸν παράδεισο τοῦ Μουχαμέτ του, ἂν δὲ βρῖσκεται κι' ὅλας στὸ διάβολο.

«Ὅλ' αὐτὰ ἐγιναν τόσο γοργά, ποὺ ὁ Λακδάρ δὲν πρόφτασε νὰ μὲ σταματήσῃ. Ἄν ἐδλέπατε τὸ χρῶμα του καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἄλλων! Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περίμεναν νὰ ὁρμήσουν οἱ γενιτσάροι, νὰ ζητήσουν ἐκδίκηση.

«Καὶ γὼ τοὺς περίμενα. Μὰ ἔσφιγγα καλὰ στὸ χέρι μου τὸ γιγατάκι κι' εἶχα ἀπόφαση νὰ πουλήσω πολὺ ἀκριβὰ τὸ πετρί μου.

«Πρῶτος ὁ Λακδάρ ξαναδῆκε τὴν ψυχραιμίᾳ του.

—Ἄς πάρῃ ὁ Ἀλλάχ τὴν ψυχὴ του! ψιθύρισε. Μὰ

«Διάλεξα ἓνα ὑπέροχο συριακὸ ἄλογο...»
(Σελ. 74, στ. 6'.)

ἐλάτε γρήγορα μαζί μου.

«Τὸν πήραμε ἀπὸ πίσω. Περάσαμε τρέχοντας τὴν αὐλὴ, ποὺ τὴν ἔσκαζαν Γαλλικὰς δολιχὰς, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ πάθουμε τίποτα. Στρατιώτης Τούρκος πουθενά!

«Τρέχοντας ὁλοένα, φθάνομε στὸ ὑπόγειο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου εἶχαμ' ἐρθεῖ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξη μᾶς ἀναποδογυρίζει καὶ ρίχνει τὸν ἓνα πάνω στὸν ἄλλον...

«Ἐχεις περάσει, πατέρα, ἀπ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ὅταν, στὴν Αἴγυπτο, ἀγκά-

λιασεσ τὸν Τούρκο καὶ τὸν ἔδαλες γι' ἀσπίδα. Ἐβρεις λοιπὸν τί νοιώθει κανεὶς τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ, ποὺ νομίζει ὅτι τυλίγεται, ἀνυψώνεται, συμπιέζεται ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπὴ ὁρμὴ τῶν κυμάτων τοῦ ἀέρα καὶ τῶν ἀερίων τῆς μπαρούτης! Ὅταν συνῆλθα, κατάλαβα ὅτι βρισκόμουν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω.

«Σηκώθηκα, ψάχτηκα, τέντωσα τὰ χέρια μου, τὰ πόδια μου... Τίποτα σπασμένο!

«Φωνάζω τοὺς συντρόφους μου. Μοῦ ἀπαντοῦν ὅλοι. Δὲ σκοτώθηκε κανεὶς. Μόνο ὁ Γκελδὲ πειάχτηκε ὁρμητικὰ πάνω στὸν τοῖχο μὲ τὴ μύτη ἐμπρός, κι' ἐπειδὴ φυσικὰ ὁ τοῖχος ἦταν πῖθ σκληρὸς, ἔσπασε ἡ μύτη του. Πάντα ἄτυχος ὁ καὶ μένος μου ὁ Γκελδέ!

«Ὁ Λακδάρ βγήκε μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὸν ὑπόγειο διάδρομο νὰ ἰδῇ τί εἶχε συμβῇ.

—Ἀνατινάχτηκε ὁ πύργος μὲ τὴ μπαρούτη! μᾶς εἶπε. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ! Τώρα, δρόμο!

«Ἐκκινούμε πάλι.

«Ὅπως ἔμαθα ὕστερα, ὁ ἴδιος ὁ Χουσεὶν εἶχε πεῖ ν' ἀνατινάξουν τὴν ἀποθήκη τῆς μπαρούτης, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὰ στρατεύματά μας ἔμπαιναν ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴ πύλη. Εὐτυχῶς ἡ ἔκρηξη ἐγίνε λιγὰκι νωρὶς, χωρὶς νὰ φέρῃ κανὲν ἀποτέλεσμα.

«Τέλος φθάνομε μπρὸς σ' ἓνα μεγάλο ὑπόγειο. Ὁ Λακδάρ ἀνοίγει μιὰ πορτοῦλα καὶ κατεβαίνουμε μιὰ ἀτέλειωτὴ σκάλα.

«Ποῦ νὰ τὸ φανταζόμουν ὅτι θὰ κατέβαινα σὲ τέτοια ὑπόγεια ποὺ θύμιζαν τίς μεσαιωνικὰς φυλακὰς!

«Μόλις τελείωσε ἡ σκάλα, βρεθήκαμε στὸν πάτο ἐνὸς ἑξαπλήγαδου. Βλέπεις, μητέρα μου, μοιάζει σὰν παρὰ μῦθον!

—Ἐμπρός! λέει ὁ Λακδάρ.

«Καὶ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια ἀρχίζει νὰ πιάνεται στὶς προεξοχὰς τῶν

πετρών που ήταν στα πλευρά του πεγαδιού και να σκαρφώνω.

«Αρχίζουμε και μες το σκαρφάλωμα. Σ' ένα λεπτό βρισκόμαστε ανάμεσα στο φύλλωμα μιας πελώριας συκιάς, στην αβλή ενός αραβικού σπιτιού!

—Πού άλλος θα μάς πάς τώρα; λέω του Λακδάρ.

—Φθάσαμε! είπε εκείνος. Έδω δεν έχετε φόβο. Βρίσκεστε στο σπίτι του γραμματικού του Χουσεϊν. Είναι όμως άδειανό, γιατί ο γραμματικός τόχει αφήσει από καιρό.

«Μας τοποθέτησε σ' ένα δωμάτιο, μάς σύστησε να μη τὸ κουνήσουμε βήμα και μάς άφησε, σφίγγοντάς μας θερμά τὰ χέρια.

«Τὰ παρακάτω θὰ σὰς τὰ περιγράψω έπως μάς τὰ διηγήθηκε ο Λακδάρ.

«Τὴν ώρα που έμεις βρισκόμαστε στο άραβικό σπιτάκι και δεν ξέραμε αν τὸ Ἀλγέρι είχε παραδοθῇ ἢ όχι, ο Χουσεϊν έστελνε στο Γαλλικό Στρατηγείο «κήρυκες» γιά διαπραγματεύσεις. Είχε μάλιστα και τὴν έμπνευση νὰ στείλῃ μαζί τους και τὸν Ἀγγλο πρόξενο! Ἰσως τὸκανε γιά νὰ ξεαναγκάστῃ τὸν άρχιστράτηγο νὰ μετριάσῃ τὴς αξιώσεις του.

«Μὰ ο στρατηγὸς Μπουρμὸν τούπε δρθά-κοφτά ότι δεν είχε καμμιὰ δουλειά αὐτὸς μαζί του σὲ μιὰ τέτοια στιγμή και τούδειξε εὐγενέστατα τὴν πόρτα. Ὑστερα συζήτησε με τὸν αντίπρόσωπο τοῦ Χουσεϊν κι' έπειδὴ οἱ αξιώσεις του ήταν άστείες, τὸν έστειλε κι' αὐτὸν νὰ βρῇ τὸν Ἀγγλο πρόξενο!

«Ἀμέσως ύστερα ο στρατηγὸς έστειλε τὸν κ. Μπράσεβιτς στὸν Νταή Χουσεϊν.

«Ο Λακδάρ ήταν παρὼν στὴν συνέντευξη. Οἱ Γενιτάροι δεν ἤθελαν νὰ κούσουν τίποτα και λίγο έλειψε νὰ ξεμπερδέψουν άσχημα μαζί τους κι' ο Χουσεϊν κι' ο άπεσταλμένος μας.

«Ο Χουσεϊν κατάρθρωσε τέλος νὰ καθησυχάσῃ τὸς φανατικούς στρατιώτες του και δέχθηκε τὴν παράδοση χωρὶς δρους. Τὴ στιγμή όμως που ο κ. Μπράσεβιτς ζήτησε τὴν παράδοση τῶν αἰχμαλώτων τῆς «Δάφνης» και τῆς «Τύχης», ο Χουσεϊν έγινε κατακίτρινος και δεν ἤξερε τί νὰ πῇ.

«Ο Λακδάρ, κρυμμένος ὡς εκείνη τὴ στιγμή πίσω από μιὰ κολόνα, θεώρησε τὴ στιγμή κατάλληλῃ νὰ φανερωθῇ. Προχώρησε και γονάτισε μπροστά στὸν τούρκο κυβερνήτη.

—Έκτελέσατε τὴς διαταγές μου σχετικά με τὸς αἰχμαλώτους; τὸν ρώτησε ο Χουσεϊν.

—Τὴ στιγμή που έπρόκειτο νὰ εκτελεσθῶν, απάντησε ψύχραιμα ο Λακδάρ, οἱ Γάλλοι κυρίευσαν τὸ Παλάτι. Ο Μοκράν σκοτώθηκε... σφαῖρα... δόβιδα... δεν ξέρω κι' ἐγώ!

—Κι' ύστερα;

—Ὑστερα πήρα τὸς αἰχμαλώτους και τὸς έκρυψα στα ύπόγεια τοῦ Κασμπά, όπου είναι στὴ διάθεσή σου.

Ο Χουσεϊν σούφρωσε τὰ φρύδια. Κατὰ βάθος όμως εὐχαριστήθηκε, γιατί τὴ γλύτωνε φτηνά.

—Καλά, είπε, πάρε μιὰ συνοδεία και δόηγῃστε τὸς αἰχμαλώτους στο Γαλλικό Στρατηγείο.

«Ἀμέσως ο Λακδάρ ἤρθε νὰ μάς βρῇ, αφήνοντας τὸ Χουσεϊν και τὸ Μπράσεβιτς νὰ υπογράφουν τὸ πρωτόκολλο τῆς άνακωχῆς.

«Κι' έτσι, καλοί μου γονεῖς, σὲ μιὰ ὥρα μπαίναμε θριαμβευτικά, καθάλα σ' άράπικα ἄλογα, στὴν αβλή τοῦ Σουλτάν-Καλασί, ανάμεσα στὴς ζητωκραυγές τῶν συντρόφων μας. Τὰ ρούχα μας ἦταν σχισμένα και λερωμένα, τὰ πρόσωπά μας ἴσχνά και τὰ γένηια μας είχαν μεγαλώσει. Ἐγὼ μάλιστα ἤμουν δίχως κασκέτο και κρατοῦς' άκόμα στο χέρι τὸ γιαταγάνι. Μὰ ποῖος τὰ πρόσεχε αὐτὰ μέτα στο γενικὸν ένθουσιασμό;

«Σὰς αφήνω νὰ φαντασθῃτε τὴν ὑποδοχὴ που μάς έκανε ο άρχιστράτηγος και τὸ έπιτελεῖο του. Ὅλοι ζητοῦσαν ποῖος νὰ μάς πρωτοσφιξῇ τὸ χέρι και τὴν ἡμέρ' αὐτὴ πέραςα μιὰν άπ' τὴς πιὸ δυνατές συγκινήσεις τῆς ζωῆς μου.

«Ο κυβερνήτης Δασινὺ έλαβε διαταγὴ νὰ ὑποβάλῃ στὸν άρχιστράτηγο λεπτομερῇ άναφορά, σχετικὰ με τὴν αἰχμαλωσία μας και τὴς περιπέτειές μας.

«Ἐμένα με τοποθέτησαν πάλι στὴν ὕλη μου. Ο ὑπολοχαγὸς μου μοῦ δάνεισε μιὰ στολή κι' έτσι εἶμαι κάπως εὐπρόσωπος.

«Ὅσο γιά τὸ Λακδάρ, ο άρχιστράτηγος, όταν έμαθε άπ' τὸ Δασινὺ τὴ διαγωγή του άπέναντί μας, τὸν πήρε άμέσως διερμηνέα στο γενικὸ έπιτελεῖο. Κι' έτσι ο σωτήρας μας ξεάγινε μαμελούκος.

«Ἀποχαίρετσα, όχι χωρὶς συγκίνηση, τὸς ναυτικούς φίλους μου, που τοποθετήθηκαν στο πλήρωμα τῆς «Προβηγίας» και ανέλαβα ὑπηρεσία, μαζί με τὸ Γκελδέ, στὴν ὕλη μου.

«Τὴν ἄλλῃ μέρα μπήκαμε μέσα στο Ἀλγέρι. Ο λαὸς ήταν περισσότερο τρομαγμένος παρά εχθρικός άπέναντί μας. Τὸ ἱππικὸ έστρατωνίσθη στοῦς στρατῶνες τῶν Γενιτάρων, όπου, με τὴν άδεια τοῦ συνταγματάρχῃ μου, διάλεξα ἕνα ὑπέροχο συριακὸ ἄλογο που άκούει στο ὄνομα Σουλεϊμάν. Τὸ παλιό μου ἄλογο, ο φτωχὸς μου «Ταμποῦρ» ἐπνίγηκε μαζί με τὴν «Τύχη».

«Χθὲς ο Χουσεϊν μάς άδειασε τὴ γωνιά. Τὸν μαπακάρισαν στὴν «Ἰωάννα Δάρκ» με τὸ χαρέμι του, τὴν ακολουθία του και τὴν άτομική του περιουσία. Ο στρατηγὸς Μπουρμὸν τούδωσε

τὴν άδεια νὰ ζήσῃ σάν ιδιώτης σὲ καμμιὰ εὐρωπαϊκὴ πόλῃ.

«Ὅσο γιά μάς, άπραξία. Ἡ 1ῃ ὕλῃ βγήκε γι' άναγνωρίσεις. Λένε πὼς γρήγορα θάχουμε έκστρατεία στο έσωτερικό. Ἀκόμῃ καλύτερα!

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΡΟΥΛΛΙΝΟΣ

[Συνέχεια και τέλος τῆς σελ. 67]

«Κι' όταν έρριξαν και τὴν τελευταία τους κανονιά' όταν τὰ ντουφέκια έμειναν χωρὶς μαρούτι κι' ἦτανε γιά πέταμα' όταν τὰ παλληκάρια μας πολεμούσανε μονάχα με τὴς σφεντόνες και τὴς πετριές, ο Ἀρχοντας έστειλε στὸν Πασσά τὸ γιό του με δυὸ ὀφφικιάλους, νὰ ζητήσουν εἰρήνῃ και νὰ τοῦ παραδώσουν τὰ κλειδιά τοῦ Τρουλλινού, με τὴ συμφωνία νὰ τὸς αφήσῃ νὰ φύγουν ὅσους θέλουν και τὸς άλλους νὰ μὴν τὸς πειράξῃ.

«Ο Πασσάς καμώθηκε στὴν αρχὴ πὼς δεν ἤθελε' μὰ ύστερα δέχτηκε, γιατί' ἤθελε νὰ προφτάσῃ πρὶν μπῇ στὸν Τρουλλινὸ ο γιὸς τοῦ Καπετάν Πασσά, που ἦθε στὴν Πάφο και προχωροῦσε κατὰ δῶθε. Μέσα σέναν άσημένιο δίσκο τοῦ έφεραν λοιπὸν τὰ κλειδιά τοῦ Τρουλλινού κι' ο Ἀρχοντας με τὸς δικούς του και τὸς άλλους ὀφφικιάλους, τὸς Βενετσάνους, κίνησε γιά νὰ κατεβῇ στὴ Λευκωσία κι' άπ' ἐκεῖ στὴ Φαμαγούστα.

«Δεν πρόφτασε όμως, γιατί οἱ Τούρκοι τὸς έπιασαν ὅλους με προσταγὴ τοῦ Πασσά και τὴν ἴδια νύχτα, άφου τὸς έβασάνισαν με τὰ πιὸ σκληρὰ μαρτύρια, τὸς έγδαραν στο τέλος ζωντανούς και μαζί μ' αὐτοῦς έσφαξαν και διακόσιους άλλους προεστούς, τὸς πιὸ πλούσιους στὸν τόπο, γιά ν' άρπάξουν τὴς περιουσίες τους.

«Μέσα στὸν Τρουλλινὸ, άμα μαθεύτηκε ἡ εἰδηση πὼς θὰ έμπαιναν οἱ Τούρκοι, οἱ γυναῖκες, κλειστήκανε μέσα στὴ Μολυδοσκεπαστή, ὅσες χωροῦσαν κι' ὅσες πρόφτασαν. Οἱ άλλες έμειναν έξω, στὴν πόλῃ, με τὸς γέρους και τὰ παιδιά.

«Σὰ μπῆκε μέσα ο Πασσάς με τὰ σκέρι του, ζήτησε νὰ γιορτάσῃ τὴ μεγάλη του νίκη και πρόσταξε νὰ φέρουνε τὸ Γιάκουμο τὸ βιολιτζῇ και τὸ Γερόλυμο τὸ λαουτιέρῃ, ἕνα στραβὸ ξηνταχρονίτη μουζικάντε, νὰ βαστοῦν τὸ χρόνο στο χορὸ και νάναῖ συνοδεία στα τραγούδια. Ἐπρόσταξε άκόμα νὰ φέρουνε και τὸς ζουρνάδες με τὰ νταούλια γιά τὸ χορὸ τῶν δερβισηδων.

«Καθὸς σ' ἕνα περικὸ χαλὶ διπλοπόδι, καπνίζοντας με τὸ μακρύ του τσιμποῦκι, άγνάντευε τὸς χορευτάδες. Γύρω τριγύρω ὕλῃ ἡ πλάτσα ἦταν γεμάτη από Σαρακηνούς, από

Ἀρναούτηδες, ἡ πλάτσα που άλλοτε, στὴς γιορτές και τὰ πανηγύρια, γέμιζε από τὸς Χριστιανούς, Ὁρθόδοξους και Βενετσάνους, και τὴς κοπέλλες τὴς λυγερές, στολισμένες με μαλάματα και διαμαντικά.

«Ο γέρο Γιάκουμος με τὴ βραχνή του γεροντίστικῃ φωνῇ τραγουδοῦσε τὰ δίστιχα, που πάνω στο ρυθμὸ τους χορεύανε οἱ άπιστοι, χωρὶς νὰ νοιώθουνε τίποτε, ἕνα χορὸ τρελλό, χορὸ μεθυσμένων,—όταν άξαφνα, μέσα στο τραγούδι, άκούστηκαν σάν κλάματα παιδιῶν, κάτι σὰ φωνὴ ανθρώπινη που έδγαινε από πηγάδι. Κανένας δεν έδωσε προσοχή' μὰ όταν πάλι σὲ λίγες στιγμὲς ξανακούστηκαν δυνατώτερα, ο Πασσάς έπρόσταξε δυὸ-τρεις τσακούσηδες νὰ κοιτάξουν στα σπῆτια γύρω, τί συμβαίνει. Μὰ δεν ήταν από κανένα σπῆτι' ήταν από τὰ βρέφη, που βρισκόντουσαν κλεισμένα με τὴς μανάδες τους μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῆς Μολυδοσκεπαστῆς, περιμένοντας νὰ φύγῃ ο Πασσάς γιά νὰ ξεμυτίσουν.

«Οἱ Τσακούσηδες γύρισαν με τὰ χέρια άδειανὰ κι' όμως τὸ κλάμα πάντα εξακολουθοῦσε, και όχι μονάχα ἕνα, μὰ σάν πολλὰ τώρα μαζί. Οἱ Τούρκοι δεν ἤξεραν τί νὰ βάλουν με τὸ νοῦ τους' ἡ Μολυδοσκεπαστὴ φαίνόταν πάντα ερειπωμένη κι' ο Πασσάς πήγαινε νὰ τὰ χάσῃ. Ο χορὸς ὡστόσο βαστοῦσε κι' ο Γερόλυμος, τραγουδώντας, ζύγωσε τὴ φωνὴ του στο διαπασῶ και με τὸν ἴδιο ρυθμὸ τοῦ δίστιχου έψαλε:

Μάννα, πνίξε τὸ παιδί

Γιά νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωή...

«Οἱ Τούρκοι όμως τὸ κατάλαβαν γρήγορα κι' ο Πασσάς πέταξε με θυμὸ τὸ τσιμποῦκι του μακριά.

«—Ο χορὸς νὰ πάψῃ! πρόσταξε και, δείχνοντας τὸ γέρο μουζικάντε, έφώναξε τὸς δῆμιους και τὸς εἶπε νὰ τὸν βασανίσουνε, ὅσο μπορούσαν χειρότερα, μαζί με τὸ σύντροφό του.

«Ἐφεραν τσεκούρια και λαστούς, έχάλασαν τὴν ἐκκλησία κι' έβγαλαν από μέσα τὸς κρυμμένους. Τὸ τί γίνηκε τότε, ήταν νὰ μὴν τὸ θελήσῃς οὔτε γιά τὸν εχθρό σου άκόμα! Μιὰ έδδομάδα ὀλάκερῃ έσφαζαν' οὔτε τὸς γέρους δεν άφήκαν ζωντανούς' κι' ο Τρουλλινός, ο δοξασιμένος, έπλεε μέσα στο αἷμα.

«Ὅταν πιὰ κουράστηκαν νὰ βασανίζουν και νὰ σφάζουν, έβγαλαν φωτιά κι' έκαψαν άπ' άκρῃ σ' άκρῃ τὸν Τρουλλινὸ, τὴ μεγάλη πολιτεία με τὴς ἐκκλησίες, τὰ παλάτια, τὴς βρύσες, τὴς πλατέες, και τὴν κατάντησαν νὰ γίνῃ στάχτη και σήμερα νὰ μὴ βρίσκονται κει πέρα παρά μονάχα πέτρες και χώματα.

«Ο γέρο-παππούς μου,—άγιος άνθρωπος, Θεὸς χωρὸς τον—μοῦ έλεγε, σάν ἤμουνα μικρός, πὼς κατὰ τὰ μεσά-

νυχτα άκούονταν κατὰ τὴ μεριά τοῦ Τρουλλινού κάτι σὰ φωνές γυναίκες, κάτι σάν κλάματα παιδιῶν και γι' αὐτὸ κανένας τσοπάνος δεν κοιτοῦσε νὰ μείνῃ τὴ νύχτα κει-πάνω. Μὰ σήμερα που ξεχάστηκε ἡ ιστορία τοῦ Τρουλλινού κι' ο κόσμος ψεύτηκε, κανένας δεν

τὰ πιστεύει, κι' αν τὰ ποῦμε, μάς κοροῖ-δεύουνε οἱ γραμματιζούμενοι.

«Αὐτὴ ἦτανε, άφεντάδες μου, ἡ ιστορία τοῦ Τρουλλινού.»

Κι' έδω ο Μπάρμπα Σταμάτης τελείωσε τὴ διήγησή του.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Β'.

Ἡ Γρια-άγριογούρουνα και τὸ Ἀγριογούρουνο

«Μιὰ μέρα,—διηγείται ο βαρὼνος Μυγχαούζεν—έτρωγα με φίλους σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Ρώμης. Ἐκεῖ κάποιος ζήτησε άγριογούρουνο ψητὸ τῆς κατσαρόλας' κι' όταν ο σερβιτόρος τοῦ έφερε μιὰ μερίδα, ο φίλος μας κοίταξε τὸ κρέας με δυοπιστία και τὸν ρώτησε:

«—Ἀλήθεια, είναι άγριογούρουνο; ἢ μὴν είναι τὸ πιὸ ἡμερο γουρουνάκι τοῦ κόσμου, που άγρίεψε... τὴν ὥρα που τὸ έσφαζαν;»

«Εἶχε δικίο ο φίλος μας νὰ μὴν πολυπιστεῖ τὸς ξενοδόχους. Τὸ ἀληθινὸ άγριογούρουνο είναι σπάνιο, γιατί και τὸ κυνήγι του είναι δύσκολο κι' επικίνδυνο. Ἐγὼ όμως, στα ταξίδια μου, πολλές φορὲς κυνήγησα κι' έσκότωσα άγριογούρουνα ἀληθινά. Και μάλιστα θυμῆθηκα δυὸ περιστατικά που μοῦ έτυχαν περιεργότατα, και τὰ διηγῆθηκα στοῦς φίλους μου άμέσως. Ἀκούστε τα και σεις.

«Κυνηγούσα στο πιὸ μεγάλο δάσος τῆς Ρωσσίας, όταν είδα νὰ περνοῦν ἀντίκρου μου,—από μακριὰ όμως,—δυὸ άγριογούρουνα' ἕνα μεγάλο κι' ἕνα μικρό. Τὸ μικρὸ πήγαινε μπροστά και τὸ μεγάλο τὸ ακολουθοῦσε, με τὴ μύτη του κολλημένη σχεδὸν στὴν οὐρὰ τοῦ άλλου. Ἀμέσως τὸς έροῖξα μιὰ τουφεκιά. Τὸ μικρὸ τότε τσίριξε δυὸ-τρεις φορὲς κι' έφυγε τρεχάλα. Τὸ μεγάλο όμως—περίεργο πρᾶγμα!—στάθηκε ἀκίνητο σὰ νὰ καρφώθηκε στὴ γῆ.

«Πλησίασα γιά νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει. Κι' είδα πὼς τὸ μεγάλο εκείνο άγριογούρουνο, που οὔτε κυνήγησε, οὔτε φάνηκε καθόλου πὼς άκουσε τὰ βήματά μου, ἦταν μιὰ γρια-άγριογούρουνα, τυφλὴ και κουφὴ από τὰ γηραιά. Στο στόμα της κρατοῦσε άκόμα μιὰ ματωμένη οὐρίτσα. Ἦταν βέβαια ἡ οὐρὰ τοῦ μικροῦ άγριο-

γούρουνο, τοῦ παιδιοῦ τῆς ἰσως, που τῆς έκανε τὸν οδηγό. Αὐτὴ τὴν οὐρὰ είχε βρῇ ἡ σφαῖρα μου και τὴν είχε κόψει. Ἐτσι τὸ μικρὸ μόνο έφυγε φωνάζοντας άπ' τὸν πόνο, ἐνῶ ἡ γρια μητέρα του, που οὔτε έβλεπε οὔτε άκουγε τίποτα, στάθηκε κει καρφωμένη, τσιρίζοντας πὼς είχε σταθῇ κι' ο οδηγὸς τῆς!

«Δεν έχασα καιρό, παρά έπιασα τὴν οὐρίτσα εκείνη κι' άρχισα νὰ τραβῶ. Ἡ γρια-άγριογούρουνα, νομίζοντας πὼς ξεκίνησε και τὴν τραβῶσε τὸ παιδί της, μ' ακολουθῆσε. Ἐτσι με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία και χωρὶς καμμιὰ αντίσταση εκ μέρους της, τὴν ὀδήγησα στο κονάκι μου.

«Μιὰν ἄλλῃ μέρα πάλι, μοῦ παρουσιάστηκε άξαφνα ἕνα νέο άγριογούρουνο, ἕνας κάποιος φοβερός και τρομερός, με κάτι χαυλιδοντάρες τόσες μεγάλες!.. Με είδε, άγρίεψε, ὀρμησε νὰ με σκίσῃ. Ἐγὼ, που δεν πρόφτανα πιά νὰ ετοιμάσω τὸ τουφέκι μου γιά νὰ τοῦ ρίξω, πρόφτασα μόνο νὰ κρυφτώ πίσω άπ' τὸν κορμὸ μιᾶς βελανιδιάς, τὴν ἴδια στιγμή που κι' ο κάποιος κυνηγὸς σ' αὐτὸν τὸν κορμὸ, νομίζοντας πὼς εἶμαι ἐγώ. Μὰ με τόση ὀρμή, ὥστε οἱ χαυλιδοντάρες του χόδησαν μέσα βαθιά και βγήκαν από τὴν ἄλλῃ μεριά τοῦ κορμοῦ. Ἀδύνατο πιά νὰ ξεκολλήσῃ και νὰ φύγῃ ο καλὸς σου! Μὰ οὔτε νὰ με πειράξῃ. «Καλά σ' έχω!» εἶπα. Ἐτρεξα, φώναξα τὸς συντρόφους μου, φέραμε άπ' τὸ χωριὸ σ' οἰκιά κι' ἕνα καρροτσάκι, και μ' ὅλη μας τὴν ἡσυχία κουβαλήσαμε στο κονάκι τὸν κάποιον ζωντανό.»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

*Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΤΕΣ τὸ πρῶτ', ὅταν ἄκουσα πὼς χιονίζει, πετάχτηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι με χαρὰ κι' ἔτρεξα σὲ παράθυρο. Ἀλλὰ ἐίχα μὴ μικρὴ ἀπογοήτευση. Μόνο τὰ βουνὰ δόλοῦρα ἦσαν κάτασπρα. Ἡ πόλη διατηροῦσε τὴ συνειθισμένη τῆς χειμωνιάτικης ὕψης, σταχτιά, ὑποκίτρινη, σκυθρωπή. Κάτι μικρές, ἀρές, ἀσπροῦλες νιφάδες ἐπεφταν, στριφογυρίζοντας στὸν κρῦον ἀέρα. Μὰ οὔτε ἐλπίδα νὰ τὸ στρώσω, νὰ κάμω καὶ τὴν πόλιν λευκὴ σὰν τὰ βουνά, νὰ παρυσιάσω τὸ σπάνιο θέαμα, ποὺ καὶ γιὰ τοὺς γέροντες εἶναι εὐχάριστο, φτάνει νὰ τὸ βλέπουν ἀπ' τὰ τζάμια, μέσα σὲ μιὰ κάμτρα ζεστή... Ὡστόσο εἶπα νὰ νάψουν τὴ σόμπα, — ἔτσι κι' ἄλλοιὼς δὲν ἐχίονιζε; — καὶ στάθηκε κάμποσον ὥρα σὲ παράθυρο, νὰ βλέπω τίς λιγοστές κι' ἀδύναμες ἐκείνες νιφάδες...

Καὶ τότε μοῦ ἤρθε ἡ ἀνάμνηση, ἡ παλιὰ ἀνάμνηση, ἡ λευκὴ... Ἦταν ἀπὸ τὸν χειμῶνα τοῦ 1898, δηλαδὴ ἐδῶ κι' εἰκοσιπέντε χρόνια! Ἐχίονισε μιὰ μέρα τοῦ Γενάρη. Μὰ ἔνα χιόνι, ἔνα χιόνι, ποὺ πρώτη φορὰ τὸ βλέπαμε στὴν Ἀθήνα. Στρώθηκε, ὑψώθηκε, κουκούλωσε ὅλη τὴν πόλιν καὶ διατηρήθηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἄλλη. Καί, τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες βλέπαμε τὴν πόλιν μας κάτασπρη σὰν τὰ βουνά. Καὶ μπορεῖτε πιά νὰ φαντασθῆτε τί χιονοπόλεμοι ἔγειναν, τί χιονάνθρωποι καὶ τί σκαλίν, στίς ταράτσες, στοὺς δρόμους, στὰ πάρκα, στοὺς λόφους, παντοῦ! Ἀλλὰ καὶ τί κρυολογήματα ἀρχάχτηκαν καὶ πόσα τρελόπαιδα ἔπεσαν ὑπερὰ στὸ κρεβάτι με βεντούζες καὶ σιναπισμούς... Ἀς εἶναι ὅμως γιὰ μᾶς τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ἀσυνήθιστους, τὸ θέαμα ἦταν ὠραίο. Δὲν ξεχάσαμε, βλέπετε, ἀκόμα τὸ χιόνι, τὸ ἄφθονο, τὸ ἐξαιρετικὸ χιόνι τοῦ 1898, ποὺ ἔπεσε σὲ λίγες ὥρες κι' ἔμεινε ἄλυτο τρεῖς ἡμέρες. Εἴχαμε χορτάσει πιά τὸ λευκό, τὸ πολυπόθητο. Κι' αὐτὴ ἡ λευκὴ ἀνάμνηση μοῦ ἦλθε προχτές τὸ πρῶτ', μπροστὰ στίς λιγοστές νιφάδες, ποὺ τοῦ κάκου πολεμοῦσαν νὰ στρωθοῦν καὶ νὰ καθήσουν. Ἀλλὰ ποῦ! ἔλυοναν οἱ κακόμοιροι πρὶν φτάσουν καλὰ καλὰ στὴ γῆ...

Θυμήθηκα τότε πὼς γιὰ τὸ χιόνι

ἐκείνο, τὸ ἔκτακτο, εἶχα γράψει καὶ μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Τί νᾶλεγα ἄραγε σ' αὐτή;.. Μοῦ ἤρθε ἡ ἐπιθυμία, ἡ περιέργεια, νὰ τὴ βρῶ. νὰ τὴ διαβάσω. Καὶ μόλις πέρασα στὸ γραφεῖο μου, ἀνίκα τὸν τόμο τοῦ 1898 καὶ τὴ βρήκα... τὴ βρήκα ἀνάμεσα στὴ «Σφίγγα τῶν Πάγων» τοῦ Βέρν, — τί ἀναμνήσεις! — καὶ στοὺς «Μικροὺς Ροδινῶνες τοῦ Βράχου»... Ἀρχισὰ νὰ τὴ διαβάσω κι' ἀπ' τίς πρώτες γραμμές, ἀπ' τὸν τίτλο ἀκόμα, — «Τὸ Λευκὸν Χρῶμα» — τὴν ξαναθυμήθηκα ὅλη...

Εἶναι, ἀλήθεια, μιὰ ξακουστὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», ποὺ θὰ τὴν ξέρουν καὶ πολλοὶ ποὺ δὲν ἦταν τότε συνδρομηταὶ ἢ ποὺ δὲν ἐδιάβασαν ὑπερὰ τὴ «Διάπλασι» τοῦ 1898. Γιατὶ ξαναδημοσιεύθηκε χίλιες φορές σὲ σχολικὰ Ἀναγνωσματάρια καὶ σὲ συλλογὰς Νεοελληνικῶν. Ἀρεσε, φαίνεται, καὶ στοὺς δασκάλους ὅσο καὶ στὰ παιδιά, καὶ ὅποιος ἔκανε βιβλίο, τὴν ἔπαιρνε καὶ τὴν ἔβαζε ὁλόκληρη. Ἔτσι ἔγινε πασίγνωστη. Ἀλλὰ σὲ τί σχολαστικὴ γλῶσσα ποὺ εἶναι γραμμένη! Τὴ διαδίδω σήμερα καί, σὰς βεβαιῶ, νιτρεύονται γιὰ τίς ἑλληνικότητες, τίς σκληρὲς καὶ τίς ψυχρὲς, ποὺ μεταχειρίζονται τότε, ἐνῶ μιλοῦσα σὲ τρυφερά παιδιά, — τὰ καίμενα τὰ παιδιά τοῦ 1898, ποὺ σήμερα θὰ εἶναι... οἱ μπαμπάδες σας, — καὶ γιὰ τόσο τρυφερά καὶ ποιητικὰ πράγματα! Ἀλλὰ τέτοια ἦταν τότε ἡ συνήθεια, τὸ σύστημα, τὸ πρόγραμμα καὶ... ἡ βλακεία. Οἱ παιδαγωγοὶ μας ἐνόμιζαν πὼς ὅταν γράφαμε στὰ παιδιά γιὰ τὸ χιόνι ἢ τὸ λευκὸ χρῶμα, ὅταν τοὺς λέγαμε μιὰν ἱστορίαν, ὅταν τοὺς δίναμε μιὰ συμβουλὴ, ὅταν τοὺς μαθαίναμε ἕνα πρᾶγμα, ἔπρεπε νὰ τοὺς διδάσκουμε συγχρόνως καὶ τὴν... ἀρχαίαν ἑλληνική! — Μπρὲ ἄμάν, ἀφήστε μας, χριστιανοί, νὰ μιλοῦμε στὰ παιδιά τὴ γλῶσσα τους, νὰ μᾶς καταλαβαίνουν, νὰ μᾶς αἰσθάνονται, νὰ εὐχαριστοῦνται καὶ τὰρχατὰ ἑλληνικά τὰ μαθαίνουν! — Τίποτα! θὰ τοὺς τὰ μαθαίνετε καὶ σεῖς, μετὰ διηγήματά σας καὶ μετὰ τίς ἐπιστολές σας. Ἀς μὴ σὰς καταλαβαίνουν, ἂς μὴ σὰς αἰσθάνονται, ἂς μὴ διασκεδάζουν. Φτάνει νὰ μαθαίνουν ἀρχαῖα ἑλληνικά. — Πολὺ καλά! ἀφοῦ ἐπιμένετε...

Ἀλλὰ πέρασαν ἀπὸ τότε εἰκοσιπέντε χρόνια. Καὶ τόσο πολὺ πάλιωσαν οἱ ἄλλοτε παιδαγωγικὲς ἰδέες κι' ἐκείνη ἡ ἀλαμπουργέζικη γλῶσσα ποὺ γράφαμε σύμφωνα μ' αὐτές, ὥστε βλέπω πὼς σήμερα, γιὰ νὰ σὰς δώσω ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν παλιὰ μου Ἐπιστολή, — ἔτσι γιὰ περιέργεια καὶ γιὰ ὅσους δὲν ἔτυχε νὰ τὴ διαβάσουν, — πρέπει... νὰ τὸ μεταφράσω. Ἀλλοιῶτε, ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ διαβάζατε. Καὶ νὰ το:

«... Ἀλλὰ γιατί ἄραγε, — ἔλεγα στὰ

παιδιά τοῦ 1898, — νὰ ποθοῦμε, νὰ γὰποῦμε τόσο τὸ λευκὸ χρῶμα; Γιατὶ νὰ μᾶς χαροποιῇ σὲ τέτοιο βαθμὸς ἡ ἀφθονία του καὶ νὰ μᾶς συγκινή ἡ ἐπικράτησή του; — Γιατὶ τὸ λευκὸ, ἀγαπητοί μου, εἶναι τῶραιότερο, τὸ ἀγνότο, τὸ ποιητικότερο χρῶμα! Ξέρετε βέβαια ἀπὸ τὴ Φυσικὴ, πὼς τὰ ἑπτὰ χρώματα μᾶς κάνουν τὸ λευκὸ. Εἶναι λοιπὸν τὸ χρῶμα τῶν χρωμάτων. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Ἡ ἀπλότη του, τόσο γλυκεῖα καὶ μαλακὴ στὰ μάτια, ἡ καθαρότη του ἢ τόσο ἀγνή κι' ἀσπιλη, μᾶς δίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀγγελικῆς, οὐράνιας ἀθωότητος. Κάθε τί τὸ ἀγνό, τὸ ἀθῶο, τὸ θεῖο, τὸ ὑψηλό, τὸ μεγάλο, τὸ ἀθάνατο, σὰ λευκὸ τὸ φανταζόμαστε καὶ σὰ λευκὸ τὸ παρασταίνουμε. Κι' αὐτὴ τὴν αἴσθησιν, τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τὴ βλέπουμε μετὰ τὸ νοῦ μας σὰν κάτι λευκὸ. Λευκὴ εἶναι ἡ φορεσιὰ καὶ λευκὰ τὰ φτερά τῶν Ἀγγέλων. Σὰ λευκὸ περιστερὶ κατέβηκε ἀπ' τὸν οὐρανὸν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ στὴ Μεταμόρφωσιν, τὰ φορέματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Προφητῶν ἐλαμψαν στὰ μάτια τῶν Ἀποστόλων λευκὰ σὰν τὸ χιόνι.

«Στὴ φύσιν, στὴν τέχνη, στὴ ζωὴ, ὅτι, πὶδ ὠραῖο εἶναι λευκὸ. Λευκὸ τὸ μητρον γάλα, ἡ πρώτη τοῦ ἀνθρώπου τροφή. Λευκὸ τὸ σπάργανο καὶ λευκὸ τὸ σάβανο, ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία του ἐνδυμασία. Τὰ πὶδ λαμπρά καὶ τὰ πὶδ ἀγνὰ λουλούδια εἶναι τὰ λευκά: ὁ κρῖνος, τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο, τὸ γιασμὶ, ὁ ἀνθὸς τῆς πορτοκαλῆς καὶ τῆς μυγδαλῆς. Ὁ ἀφρὸς τοῦ κύματος εἶναι λευκός. Λευκὸς κι' ὁ κύκνος ὁ ποιητικὸς καὶ πολυμήντος. Λευκὸ καὶ τὸ πρόβατο τῆς θάλας, ποὺ κρατεῖ στοὺς ὤμους ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός. Λευκὰ τὰ φορέματα τῶν Παρθένων, λευκὸς ὁ πέπλος κι' ὁ στέφανος ὁ νυφικός.

«Γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας ξεχωριστά, λευκὰ εἶναι τὰ μάρμαρα τῶν ἀθανάτων μας ἐρείπων, λευκὸς ὁ Παρθένος καὶ τῆς ἀρχαίας μας δόξας. Ἀκόμα καὶ τὸ Σταυρό, τὸ θεῖο ἔμβλημα τῆς σωτηρίας, λευκὸ τὸν ἔχει τὸ ἐθνικὸ μας ἔμβλημα, ἡ σημαία, ἀπάνω στὸ γαλάζιο τεύρανο. Καὶ καθὼς ἔδλεπα προχτές τὸ ἀπέραντο λευκὸ χιονοσέντονο νὰ γλίσσῃ κει-πέρα, στίς κορφές τῶν βουνῶν, τὸ γαλάζιο τοῦ ἀνέφελου οὐρανοῦ, μοῦ φάνηκε πὼς ἡ φύσις ὅλη εἶχε σκεπασθῇ μετὰ μιὰ πελώρια ἑλληνικὴ σημαία, τόσο μεγάλη, ποὺ νὰ μὴν μπορῇ κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ ὁλόκληρη!...

«Ἀκόμα: Ἄν τὸ Πονηρό, τὸ Κακὸ εἶναι μαῦρο, τὸ Καλὸ, τὸ Ἀγαθὸ εἶναι λευκὸ. Μιὰ χιονοσκεπαστὴ ἔκταση μᾶς παρουσιάζει ἴσως τὴν πὶδ τέλεια αἰσθητὴ ἐμφάνισιν, τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ γι' αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ θυμόμαστε ἔλα τὰ ὠραῖα, τὰ ὑψηλά, τὰ γνὰ καὶ σὰν κι' ἐκείνη λευκὰ πρᾶγ-

ματα. Εἶναι, ὅλγερες, ἡ ἰδία ἡ Ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ ποὺ κατεβαίνει καὶ σκέπει τὴ γῆ. Τὴ νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου, ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἡ γῆ ὅλη ἦταν χιονοσκεπαστὴ.

«Κι' ἐνῶ ἐρρέμδαζα μπροστὰ στὴ χιονισμένη πόλιν, ἐνῶ τὰ μάτια μου τρυφοῦσαν στὸ λευκὸ κι' ὑπέρλαμπρο θέαμα, συλλογιζόμουν μυστικὰ πὼς τέτοια ἱερὴ κι' ἀσπιλη λευκότη πρέπει νὰ βασιλεύῃ πάντα καὶ μέσα μας, πὼς λευκὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ αἰσθητά μας, καὶ λευκὴ ἡ καρδιά μας, κι' ἡ συνειδήσή μας λευκή...»

Τίποτ' ἄλλο.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Ἀρμεξες τὴν Κοκκίνω σήμερα;
— Μπᾶ! τοῦ ἀποκριθῆκε ἡ κυρά-Ταρσή. Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν; τόσες μέρες τώρα τὴν ἀρμέγει ἡ Ἀνθούλα.

— Καλέ, τί μοῦ λές; Τὸ κατάφερε ἡ Ἀνθούλα νὰ μάθῃ;... Μπράβο τῆς!

Κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ Φραντὴς γινόταν πὶδ χαρούμενος, βλέποντας τὸ ἄσπερό καὶ γελαστὸ προσωπάκι τῆς κόρης τοῦ ποὺ τὸν περίμενε στὸ κατώφλι. Τὸ πρῶτ' ἔδρισκε καθισμένη τὰ ροῦχα τοῦ κομμένου τὸ ψωμί καὶ τὸ τυρί, ποὺ τώρα τόκανε μετὰ τὰ χέρια τῆς ἡ Ἀνθούλα.

Ἀλλὰ πλησίαζε ὁ Ἰούνης· τελεῖνε ἡ προθεσμία ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ ὁ Φραντὴς τὸ χρονιάτικο. Δὲν ἦταν τὸ ποσὸ μεγάλο, μόνο ἐξήντα δραχμές. Εἶν' εὐκόλο ὅμως νὰ οικονομήσῃ ἐξήντα δραχμές ἕνας φτωχὸς ποὺ κερδίζει τὸ ψωμί τοῦ μετὰ μεροκάματο; Ἐπει-

τα ὁ φαρμακοποιὸς ζητοῦσε νὰ πληρωθῇ τὰ γιατρικά του· κι' ὁ γιατρός τίς βρίζετο, — ἂν κι' αὐτὸς δὲν ἦταν τόσο ἀπαιτητικὸς ἄμα εἶδε τὴ μεγάλη ἐκείνη φτώχεια...

Ἔτσι ὁ Φραντὴς ἄρχισε πάλιν νὰ φαίνεται σκεπτικός, λυπημένος· κι' ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, τόσο γινόταν σκυθρωπότερος. Ὁ νοικοκύρης τοῦ ἦταν ἄνθρωπος φιλάργυρος, σκληρὸς καὶ πεντάρα δὲν θὰ τοῦ χάριζε· θὰ τοὺς πετοῦσε στὸ δρόμο, κι' αὐτὸν καὶ τὴν Ἀνθούλα τοῦ. Ὡστόσο ὁ Φραντὴς ἀγαποῦσε πολὺ τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο. Ἐκεῖ μέσα εἶχε παντρευτῇ· ἐκεῖ μέσα εἶχε ζήσει ἕναν καιρὸ εὐτυχισμένος· ἐκεῖ-μέσα τοῦ γεννήθηκε ἡ Ἀνθούλα· ἐκεῖ-μέσα τοῦ εἶχε πεθάνει ἡ δύστυχη ἡ γυναίκα τοῦ. Κι' ἴσα-ἴσα τώρα ποὺ ἄρχιζε πάλιν νὰ βασιλεύῃ στὸ σπιτάκι κάποια τάξη καὶ νοικοκυρωσύνη, τώρα τόφερνε ἡ κκὴ καὶ μύρη τοῦ τύχῃ νὰ τὸν διώξουν; Ἄν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο νόκι, τί ἦτοχος ποὺ θὰ ἦταν καὶ τί εὐχарιστημένος ποὺ θὰ ζοῦσε!... Δέκα μέρες εἶχε ἀκόμα μπροστὰ τοῦ· κι' ἔπειτα...

ἔπρεπε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ, χωρὶς νὰ ἔχῃ ποῦ νὰ πάῃ!... Εἶπε τὸν πόνο τοῦ στὴν Ἀνθούλα, ποὺ τὰ καταλάβαινε ὅλα ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα καὶ σκεπτόταν σὰ μεγάλη. Ὁ Φραντὴς δὲν ξενοχτοῦσε πιά στὴν ταβέρνα ὅπως πρῶτα· μιὰ νύχτα ποὺ γύρισε στὸ σπιτὶ τρικλιζοντας, ἡ κόρη τοῦ τὸν κοίταξε μετὰ τόσο θλίβερό βλέμμα ποὺ ὁ Φραντὴς καταντροσιάστηκε. Ράμμα ἦταν καὶ κόπηκε! ἀπὸ τότε ὁ κακόμοιρος δὲν ξαναπάτησε στὴν ταβέρνα.

Ἡ Ἀνθούλα πήγαινε στὴ βίλλα ταχυτικά· μὰ οὔτε λέξη δὲν εἶπε ποτὲ στοὺς φίλους τῆς γιὰ τὴν κατάστασίν της.

Ἦταν βέβαιη πὼς θὰ τῆς ἔδιναν λεπτὰ, ἂν τοὺς ζητοῦσε μ' ἀπ' αὐτοὺς ἴσα ἴσα δὲν ἤθελε νὰ ζητιανέψῃ. Ἐνα πρῶτ', ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε καταλυπημένη, σκυφτῇ, κοιτάζοντας τὰ πόδια τῆς, ἄξαφνα κάποιος, ἀπὸ πίσω τῆς, τὴν ἔπιασε καὶ τῆς ἔκλεισε μετὰ τὰ χέρια τὰ μάτια. Ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ὁ Γιάννης.

— Τί περπατᾷς ἔτσι συλλογισμένη, Ἀνθούλα μου; τῆς εἶπε τόσο βυθισμένη ἦσαν ποὺ δὲν με εἶδες ὅταν πέρασες ἀπὸ μπροστὰ μου;

— Δὲν ἔχω ὁρεξὴ, καίμενε Γιάννη.

— Μὰ δὲν πηγαινές στὸ σπιτὶ μας; Σάμπως γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις ὁρεξὴ. Δὲν θὰ μᾶς ἀγαπᾷς πιά, Ἀνθούλα.

— Σώπα, Γιάννη, σώπα, μὴν τὸ λές αὐτό· γιὰτὶ λυπάμαι ἀκόμα πὶδ πολὺ καὶ μοῦ φτάνει ἡ λύπη ποὺ ἔχω. Δὲν σὰς ἀγαπῶ λέει; Ἰσα-ἴσα ποὺ σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ γι' αὐτὸ πονεῖν ἄλλοῦ δὲν θὰ μ' ἄρῃσῃ σὰν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

— Σὰν θὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ; Καὶ γιὰτὶ νὰ φύγῃς; Κάτι ἔχεις σήμερα Ἀνθούλα. Ἐλα, πές μου το.

Κι' ἐπειδὴ ἡ μικρὴ ἔδειξε πὼς δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἀποκριθῇ, ὁ Γιάννης τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήσῃ σ' ἕνα φράχτη.

Πολὺ ὁμοῖο ἦταν τὸ μέρος ποὺ εἶχε διαλέξει. Ἀγριοστραταφυλλίες σκαρφάλωναν στὸ φράχτη κι' ἄλλες ἔρριχναν τὰ κλωνιά τους ὡς κάτω. Οἱ μαργαρίτες φαίνονταν σὰν κεντημένες ἀπάνω στὴ χλόη κι' οἱ ἄγριοι μενεξέδες κρυμμένοι ἔχουναν τὴ λεπτὴ τους εὐωδίαν. Ἐνα μαῦρο κοτσόφι πέταξε ψηλὰ μόλις πλησίασαν τὰ παιδιά. Τὸ πουλὶ σταμάτησε σ' ἕνα δένδρο καὶ κελαῖδοῦσε, πετώντας ἀνήσυχα ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Τέλος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Εξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: 1) ΟΔΥΣΣΕΥΣ Κ. ΕΞΑΡΧΑΚΗΣ (Ταλιὰρ) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 194ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.— 2) ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΜΗΛΙΑΚΗΣ (Δοξαριμένο Κοιμητόπουλο) ἐν Ἡρακλείῳ. Α' Βραβεῖον Ἑορτήμων τοῦ 1922.— 3) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΜΠΟΥΛΟΥΓΟΥΡΑΣ (Βασιλεὺς Ἀθάνας) ἐν Πετρομαγούλῃ Λεβαδείας. Α' Βραβεῖον 199ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων.— 4) ΦΙΛ. ΚΛΑΥΣΗΣ (Μέλλων Στρατιώτης) ἐν Σμύρνης. Α' Βραβεῖον 187ου Διαγων. Λύσεων Πν. Ἀσκήσεων.— 5) ΑΝΤΡΕΑΣ ΜΙΑΤ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ (Κυριόπουλο Λουλούδι) ἐν Λεμεσῷ Κύπρου. Β' Βραβεῖον 22ου Διαγων. Ἑσπεριώματος.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Επειδή η τιμή του Γαλλικού φράγκου εξέπεσε και με συνέπεια πληρωμένη εις φράγκα δεν καλύπτεται τώρα ούτε η διαφορά των ταχυδρομικών του Εξωτερικού, δηλώνω δι:

Είς το εξής, η συνδρομή του Εξωτερικού αν γένη, η έτησια, είναι μισή Αγγλική λίρα, (10 σελίνια) ή δε εξαμηνιαία ή τριμηνιαία αναλόγως.

Μόνον της Αιγύπτου μένει ως έχει, 1. Δ. 50 και της Αμερικής δολάρια 4.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

VICTOR HUGO

ΤΙΜΩΡΙΕΣ

—Αειδ. Έγκο. 56
—Η σπουργιτίνια: «Έχει μακριά κοίταται παγωμένη....

—Φτωχὲ σπουργιτίνια:—Πάει κι' Απονα τότε σέρνει (αὐτὸς) ὁ ἄγιος γάτος. Τρίζονε φρικτὰ τὰ κόκκαλά του....

Καὶ στὴ φωλιτσα ποὺς θὰ πῇ νὰ θρέψῃ τὰ παιδιὰ του ;
Κακόμοιρα πουλάκια !...

Λαίπει γιὰ πάντα ὁ βοσκός,
Ἀγρία τῆς τύχης γύρα !...
Καὶ τὸ πιστὸ σκυλὶ ποὺ χρόνια φύλαγε τὴν στανήν,
ψόφησε πιά:—καὶ τὰ φτωχὰ τ' ἀνάγκια, ποὺ στὴ μοῖρα τὴν ἀπονή ἀρέθηναι ;
Κι' ὁ λύκος τὰ προφταίνει...
Ἀμοῖρα προβατάρια !...

Στὸ κάτεργο ὁ πατέρας ρέβει ἄπονα ὀνημένος
ἢ μάνα στὸ ψυχρὸ ἄστυλο πεθαίνει χωρὶς χροῖμα καὶ τὸ σπινάκι, ἀπ' τὸ βορῶ ποὺ τρέμει ἀγριεμένος, σείεται φρικτὰ καὶ τὰ μικρὰ τὸ νοιώθουνε σὰ μνήμα....
Κακόμοιρα παιδάκια !

Πουλὶ τῆς Καταγίδος

ΚΙ' ΟΜΟΣ ΕΓΓΡΑΦΑ

—Αειδ. Έγκο. 49
Θέλησα κι' ἐγὼ νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Καὶ σέφθηκα πρῶτα πρῶτα κάποιον ποὺ ἔχει λίγο παράλυτα τὰ πόδια καὶ κάνει ἕνα παράξενο βήμα, ποὺ σοὺ φέρνει καὶ λύπη καὶ γέλιο.

Πραγματικῶς, ἄρξισι νὰ γράψω γι' αὐτὸν τὸν κομικοτραγικὸ ἄνθρωπο καὶ προχωροῦσα με δυσκολία... Ἀξάφνα ἀκούω πίσω μου ἕνα κροῖστο!... Γυρίζω καὶ βλέπω τὴ μητέρα μου νὰ παίρνῃ τὸ σακκάκι μου γιὰ νὰ τὸ πλύνουν καὶ... νὰ χύνονται χάμο κατὶ σκάγια ποὺ εἶχα στὴν τσέπη μου:

—Κροῖστο!...
—Τὰ σκάγια μου!... μοῦ χύσατε τὰ σκάγια μου!...
—Ἡ μητέρα μου βγήκε ἀμέσως,

γιατί εἶχε δουλειά. Ἐγὼ ἄρξισα νὰ μαζεύω τὰ σκάγια. Καὶ σὸ ἀναμεταξύ αὐτὸ ἐξέχασα καὶ τὸν παράλυτο καὶ ὅλο. Ὅταν ξανακάθησα, ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψω γραμμὴ. Καὶ, συλλογιζόμενος, κοίταξα μιά φωτογραφία ποὺ ἦταν μπροστά μου...

Ἄ, νά, ἄλλο θέμα, καλύτερο: Ἡ φωτογραφία παρίστανε ἕναν παπὰ με ἄσπρα γένεια. Ἦταν, φαίνεται, καὶ ποιητής. Γιατί ἀπὸ κάτω εἶχε γραμμένους με τὸ χέρι του καὶ με ψιλὰ γραμματάκια αὐτοὺς τοὺς ἀλλόκοτους στίχους:

Τὸν ὁρῶντα με εὐλογῶ
Ὁ ἐλάστιχος ἐγὼ.
Τὴν ἀγάπη συνιστῶ,
Αὕτη φέρει εὐεστία!!!

Ἄλλα, σκέφθηκα, γιὰτὶ νὰ μὴν τὰ γράψω ὅλα;... Λοιπὸν τὰ ἔγραφα... Κι' ἔτσι εἶδα ὅτι με τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς κομικοτραγικοῦ παράλυτου, με τὸ χροῖμα τῶν σκαγιῶν καὶ με μιά φωτογραφία παπᾶ-ποιητοῦ, γίνεται ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, καλὸ ἢ κακό,—αὐτὸ πᾶν νὰ τὸ πῇτε σεῖς ποὺ θὰ τὸ διαβάσετε.

Τιμημένο Κανόνι

ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΠΕΠΛΟ

Τῆς εὐτυχίας τὸ πέπλο τὸ ἀτίμητο Κανένα σύννεφο δὲν τὸ σκιάζει
Κι' ἡ ὁμορφιά τοῦ ἡλίου τοῦ ἀνοιξιάτικου
Με τῆς αὐγῆς τὰ χάδια τὸ σκεπάζει.

Τὸ πόθησα μιά μέρα, μὰ τὰ γύρω
Μὲ κοίταξαν με πρόσωπο θλιμμένο.
—Μὴν τὸ ζητᾷς, μοῦ εἶπαν, καὶ [τὸ θρόνο σου
Στὸ πῶ ἀπόκρημνο βουνὸ ἔχει [στημένο.

Δοξαζόμενο Κορητικόπουλο

ΕΠΕΡΟΔΟΥΔΟΥΔΑ

Ἄειδ. Έγκο. 57
4. Ρόδο καὶ μαργαρίτα.

Κι' εἶπε τὸ ρόδο τ' ὁμορφο στὴ μαργαρίτα τὴ χλωμή: «Πές μου, λουλούδι ταπεινὸ, δὲν ἄλλο λουλούδι τῆς γῆς; περνάει τὴν ὁμορφιά μου Τῆς καλλονῆς ἔγινε τὸ σύμβολο. Με τραγυδᾷν οἱ ποιητές, στοῦ ζωγράφου τὸ ἀτελιὲ τὴν πῶ τιμητικὴ θεοῦ μοῦ δίνουν καὶ τ' ἀπὸν ὀλοπρόθυμα θύμους μου ψάλλει καθε λουλούδι χά- νεται κοντὰ στὴν ἀπειρόκαλλη ὁμορφιά μου».

Κι' ἡ μαργαρίτ' ἀπάντησε:— «Περὶφανὸ λουλούδι, μὴν παντὶς τὴν ὁμορφίαν σου τὴν πρόσκαιρη, ἀφοῦ ἔρεει καλὰ πὺς τὴ δευτέρα μέρα τῆς ἀνθήσεώς σου, τὸ μικρότερο φύσημα τ' ἀνέμου σκορπᾷ τὰ πέταλά σου καὶ δείχνεις τ' ἀσχημότερο κοτσάνι. Εἴνε ἀληθινὴ ἡ ὁμορφία, δὲν φθάνει κι' ὡς τὰ πῶ βυθιά.»

5. Τὸ φῶς τῆς ψυχῆς.

Σκηρὸς ὁ δρόμος, μὰ φωτερὸς. Ὅμως ὁ διαβάτης σκοτάδι στὴν ψυχὴν τοῦ κλείνει. Σκοτεινὸ πέπλο ἡ θλίψη μετὸς στὰ μάτια του ὑφαίνει, καὶ δὲ βλέπει τὴν ἀχτίδα π' ἀπόμακρα μιά λάμψη τοῦ στέλλει... Κι' ἔτσι τυφλὰ π' ὀδηγίεται, σὲ κάθε βήμα κλαίγεται κι' ἀπελπισμένος πέφτει στὴ γῆς...

Σκηρὸς κι' ἀγαθὸς ὁ δρό- μος κι' ἡ νύχτα πλακώνει. Μὰ στὴν καρδιά του ὁ διαβάτης τὸν ἥλιο κλείνει. Ἀγκάθια τοῦ φρά- ζουν τὸ δρόμο καὶ μυτερὸς πέφτε- τὰ πόδια του σκίζουν. Ποτάμι ὁ ἰδρώτας στὸ πρόσωπο.

Μὰ ἡ ἐσώβρατη λάμψη ποὺ τοῦ δίνει τὴ δύναμη, ἕναν κόσμον πα- νέμορφο στὰ μάτια του φέρνει. Καὶ προχωρεῖ...

Τριανταφυλλένια

ΤΟ ΚΑΣΤΡΙΤΣΙ

Ἄειδ. Έγκο. 58.
Ἐκεῖ ψηλά, μες στὴν πλαγιά ἑνὸς βουνοῦ, ἀνάμεσα σὲ λαγνα- διὲς καὶ δάση, βρίσκεται τὸ μι- κρὸ χωριό. Ἀνάγια-ἀνάγια τὰ σπιτάκια του εἶναι χτισμένα καὶ μὲς διακρίνονται ἀπὸ τὰ δέν- δρα καὶ τὰ χαμόκλαδα ποὺ ἀμέ- τητα φυτῶνουν. Στὸν κάθε βράχο γύρω του, στὴν κάθε κορ- φυλά, ψηλῶνι περὶφανα καὶ ἀπὸν ἐκκλησάκι. Εἶναι ἀπλὰ καὶ ἀστέλιστα, μ' ἕνα αἰδερμένο σταυ- ρὸ στὴ σιγῇ μ' αὐτὸν ὁμορφα- ζοῦν, καὶ τὶς νύχτες τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τοὺς δίνει φαν- ταστικά σχέδια σὰν καθρεφτίζον- ται στὰ κρυσταλλένια νερά τῶν ποταμιῶν.

Μακριὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πολ- ιτεῖες, μακριὰ ἀπὸ τὸ θορυβό- τοῦ κόσμου, σ' ἕναν ἀνοικτὸν ὀρί- ζοντα, σὲ μιά καθάρια ἀτμό- σφαιρα, βρίσκεται τὸ Καστρίτσι. Μπορεῖς νὰ ζήσεις ἐκεῖ πάνω μιά ἡρεμὴ, ἀπλοῖκή ζωὴ. Κυλᾷν οἱ μέρες γρήγορα χαροῦνιες σὰν τ' ἀσμένιο τοῦ μύλου ποταμάκι καὶ εἶναι ἡσυχὴ τοῦ βουνοῦ ἡ ζωὴ, γιομάτῃ χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Πολυτρίχι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59

Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59

Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59

Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59
Ἄειδ. Έγκο. 59

Τὸ πρῶτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίριος ἀνανέω- σις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27 Ἰανουαρίου 1924

ΚΡΥΟ, παιδιὰ μου, κρύο! Ἐξέ- τα χρόνια, λέει τὸ Ἀστεροσκο- πεῖον, εἶχαν νὰ σημιωθοῦν στὴν Ἀθήνα τόσο χαμηλὲς θερμοκρί- σεις. Ἐ, πῶς τὰ κηλοπεράσεται; Χί- νιστρες μπόλικες; δὲν ἀμφιβάλλω.

Καθὼς εἴπατε στὸ προηγούμε- νό φύλλο, ἡ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τὴ συνδρομὴ τοῦ ἔξω- τοῦ ἔγινε μισή λίρα ἢ δέκα σελί- νια. Γιατὶ τὸ φράγκο ἐξέπε- σεν ἐν στίς δύο δραχμῆς. Ἀπὸ μὴπως δὲν ἐξέπεσε κι' ἡ λίρα; Ἀ- βέβαια θάταν καλὸ καὶ σωτήριο, ἐπεσταν μὲν κι' οἱ τιμὲς τῶν παγμάτων. Κι' ὁμως τώρα πληρώνουμε ἀκριβέστερα πᾶρα καὶροὺς πῶς ἡ λίρα εἶχε τετραπλοῦ- δραχμῆς! Καὶ τὰ ἐργατικά τὸ πᾶν καὶ ὅλα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅσο πέφτει τὸ ξένο νόμισμα, τόσο πέφτει καὶ τὸ ἐθνικόν. Ἐν- ζήμιωνται ἡ Διάπλασις σας ἀπὸ τ

καθόλου) *Ναυτόπαιδα της Δόξης* (ναί, είναι μία παραλλαγή, όχι αντιγραφή στο ερχόμενο θά τα πούμε καλύτερα, γιατί το γράμμα σου τλόμα-θα άρχα) *Μυρόζαν* (στεύλα πέντε τετράδια για τάλλο τους τά ελπ τόσες φορές!) *Όρεσιβιον Πάνα* (στεύλα) στίς έρωτήσεις σου άπαν-τω ναί! σε έρωθ θά δημοσιευθί δ *Όδηγός κι* έκει θά τά έξης καλύ-τερα) *Χρυσωμένην Δύσιν* (στό έρχόμενο) *ευχαριστώ πολύ για δα*) *Δοξαομένην Σπάρτην* (θά γίνη ή λέξις *άμέλεια* έχει καλώς) *Α έλεξιν Σ. Καρ.* (τό δ ήγημα αυτό είναι για μεγάλους κι ή μεταφρα-ση έχεινε σε γλώσσα που δεν την μεταχειρίζομαστε πιά: μήτηρ, παίς, τέκνον, τεθλιμένη κτλ) *Φασου-λην* (έλαθα) *Ακαλανθίδα* (περ-σικά) *Ρωβύρον τον Κατακτη-τήν* (όχι) τά γράμματά σου δεν με πονοκεφαλιάζουν και μπορείς να μου γράφης όσο θέλεις συχνά εϋ-χαριστώ για τίς καλές διαθέσεις και περιμένω) *Ιδανισμόν* (εϋχα-ριστώ για τό ξεσπάθωμα) *χαρτί-σμιττα* στόν καινούργιο μικρό μου φίλο) *Οράνα* (σ' όλες σου τίς έρω-τήσεις ναί) *Όραϊαν Πύλαρον*, *Υπερήφανον Κεφαλλοντήν*, *Ε-λένην Κ. Ζηρίην*, *Αγροκάτοικο*, *Γλυκειάν Μελωχροινούλαν*, *Δοξ. Σπάρτην* κτλ.

Κόμησαν των Αχρονών, *Ελ-πιδοφόρον Άγγελον*, *Εθελον-τήν*, *Σ. Συρόπουλον*, *Εάντιπ-πον* (στεύλα).

Είς όδας έπιστολάς έλαθ μετá την 27 Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού. ΑΙ λύσεις δεικνύει μέχρι 2 Απριλίου.

124. Δεξιόγραφος

Σκύλο άκούω πρώτα-πρώτα
Νά γανυίξη σε μία νότα
Στό μανάβικο μπροστά
Που έχει φρούτα διαλεχτά...
Και θυμούνται μάγορια
Της Άσίας άρχαία πόλη
Που θά τη γνωρίζετε όλοι
Βέβαια άπ' την Ιστορία.

Σόλον Απελευθεριον

125. Συλλαβόγραφος

Μ' ένα γράμμα του Άλφαβήτου
Ένωσε προσεκτικη
Και θά κάνης κάποια νήσο
Όμορφη κι ιστορικη.

Δανάς ή Πινόδια

126. Διπλούς Στοιχειόγραφος

Είμαι κάποιο ζώο,
"Αν μάφησης σ'όω"
Μή μου βάλης Μι,
Γιατί θά σ'άφησης...
Μή μου βάλης Φι,
Θά δολοφονήσω!

Σμύρνη

127. Αναγραμματισμός

Χρονικό έπιροήματος
Ποίρνεις τό κεφάλι
Και τό βάσεις πίσω του
Κάνοντας το σ'όρά
Κι' εϋσεβή πανάγχοιο
Γ'νωστόν άνδρα κάνεις,
Αύτη, μία χωρά.

Κορυφή του Όλύμπου

128. Αστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Παναγιώτης Χονδρογιάννης

129. Μαγική Εικόνα άνευ ελ-κόνος

—Φύλλα, Ρήνη, Άμαλία! έλάτε
να σ'ς δείξω τό καινούργιο μου
φουστάνι.

—Από τί ύφασμα είναι;
—Μά τό ύφασμα σ'ς τό είπα!

Γεώργ. Κόπτελος

130. Αριθμητικόν Παιγνιον

Μεταξύ των άριθμών, των ό-
ποιών ή τάξις δεν θά μετοβληθί,
να περιεντεθούν τάριθμητικά ση-
μεία ούτως, ώστε τό εξιγόμενον
των πράξεων να είναι μηδέν:

7, 5, 3, 4, 9 + - X = 0

Παπαρούνα του Άγροϋ

131. Ποικίλη Αχροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης
των κάτωθι ζητούμενων λέξεων,
τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρί-
τον της τρίτης και ούτω κωθεξίς,
άποτελούν μεγάλην πόλιν της Εϋ-
ρώπης:

1. Χώρα της Αφρικ'ης υπό τους
Γάλλους 2. Ποταμός της Γαλ-
λίας 3. Άρχαίος ήρως των Αθη-
νών 4. Θάλασσα της Εϋρώπης 5.
Πόλις της Κρήτης.

Βασίλειος Μυγκάουζεν

132. Ελληνοσύμφωνον

η—ουε—ω

Φίλελεθερος Αθλητής

133. Γρίφος

Μίνως

Ραδάμανθς

Αιακός

(φευ—γε) τούς

Λιάνα

Διά τους Γαλλομαθεύς

134. Triangle

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Verticalement les memes

Ναυτόπαις

135. Epigraphe

L B E S S E S U D N
E A M S A L U O E E
S L B O V I T V Z R
Lisez cette inscription

Μικρός Αθηναίος

ΔΥΣΕΙΣ

των Πν. Ασκήσεων του φύλ. 40

523. Επιμέλεια (έπι, μέλι, α.)

—529. Τόνος—στόνος —530. Όνος

—531. Όβολός (ό Βο-
λος.)

532. ΝΑΞΟΣ 533. Η συνεί-

ΔΡΙΑΝ δησις έλέγχει.

ΝΕΦΟΣ (Η ανάγνωσης

ΝΙΟΒΗ κατά σιχούς,

ΙΣΟΣΟΣ έλ των κάτω,

άριστορ'θεν και δεξιόθεν έναλ-

λάξ.) —534. Ηρα. —535 —539-

Δια του Κ: Μάρκος, Έκστη,

Κρήτη, Κορέα, Α άμας=ΜΕΚ-

ΚΑ.—540. Θεού θελοντος κ'άν επί

ριπ'ας πλέους. 541. Ό πυρετός

έξανλει. (όπη ρ' έτος έξ άν τλ.)

—542. Seau-eau. —543. Acier,

craie, Caire, arie, Icare.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με
άπλά στοιχεία όρ. 4, τό ελάχιστον τί-
μημα. Πέραν των 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξις, με πλάγια δέ στοιχεία
λεπ. 50 και με κεφαλαία λεπ. 60
Ό χωριστός στίχος δαχμάς 2.
Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΑ'—247)

Εισερχόμενος στόν Διαπλάσσοσκον
χαιρετώ όλους και ανταλλάσσω
καρτ-ποστάλ. Στείλατε όλοι: Γεώργ.
Καζομάνη, Λήμνου 11 Αθήνας.

ΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

(ΚΑ'—248)

Σμύρνη, Πανούκλα, για την πρότασή
σου ευχαριστώ πολύ, αλλά μόνον
με κορίτσια αλληλογραφώ.—ΕΥΡΥΑΛΗ

(ΚΑ'—249)

Μοναίιν, ευχαριστώ: πρώτο γράμμα
μέσω Διαπλάσσεως. Πάν Όρεσίβις,
Ανάς Πινόδια, διαβάστε, καίμεν'άμα
μου, τόν "Όδηγό!!!!... Έθνική Έγνε,
Βαρβαρομάχε Έλλάς, έστεύλα.—ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΑ'—250)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ

(ΚΑ'—251)

Πρό εικοστήμερου Δίσις (ΚΓ—696 πέ-
ρυντιν) ήλλαξε: νέα: Άθανάσιον
Θ. Βενιόπουλον, Καλάμας.—Ό περ-
σινός Γραντομάρος Έλλην.

(ΚΑ'—252)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Καρτών:
Α' Απαντήσεις 30. Βραβείον Α' Γεώργ.
Κανελλόπουλος, Β' Πουλί της Καται-
γίδος, Γ' Λευκός Κρίνος. Έπαίνος:
Μέμφις, Κυριαξής, Σμύρνη, Βουγιου-
κας, Κορινός, Νικολαΐδης. Λοιπούς εϋ-
χαριστώ. Βραβεία έστάλησαν
Τριανταφυλλέιο Μπουκετάι

(ΚΑ'—253)

ΣΜΥΡΝΗ, ΠΑΝΟΥΚΛΑ ευχαριστώ, μά αλ-
ληλογραφώ με κορίτσια μόνον.

ΜΟΝΤΑΙΝ

(ΚΑ'—254)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ευχαριστώ.
ΗΛΕΚΤΡΑ, ΙΔΕΟΛΑΤΡΙΣ, ΚΥΚΛΑΜΙΑ,
ανταλλάσσουμε Μ. Μυστικά;—ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΑ'—255)

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ!—Άγορά-
ζουμε και ανταλλάσσουμε ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΑ Εϋρώπης. Δίσις (ΚΑ'
117) άγγελίας.—ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ-ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ

(ΚΑ'—256)

ΕΘΝΙΚΕ ΥΜΝΕ, ΠΑΝ ΟΡΕΣΙΒΙΕ, σ'ς άνα-
κρηρύσσομεν Έλίτιμα Μέλη.—Ό
Άρχηγός Έλληνικής Έπαναστάσεως:
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΠΕΛΟΣ

(ΚΑ'—257)

Εισερχόμενη είς τόν Διαπλάσσοσκον
χαιρετώ όλα τά Διαπλάσσοπυλα.
Λαρισινές, ανακαλύψατέ με' είμαι ή:

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΛΑΡΙΣΙΝΟΥΛΑ

(ΚΑ'—258)

ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΩΝ ΑΧΑΡΩΝ

Υποψηφία Δημοψηφίσματος 1924.

(ΚΑ'—259)

—ΕΣΚΕΠΑΣΜΑ. Αιθόσος—Γιάν.
—Καραγώργης, Άγιοβιολέττα—Έ-
λένη Βραστ.—Τρέμετε!—ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΑ'—260)

Θήνος Μάννας, σε υποστηρίξω!
—Έλλάδα ψευτοπαλικαρού, βρέξ με!

ΒΗΜΟΣ

(ΚΑ'—261)

Εισερχόμενος στο σάλονι της Διαπλά-
σαιρετώ άπαντας.—ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

(ΚΑ'—263)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν άγράφον
καλλιτεχνικών καρτ-ποστάλ. Προ-
θεσμία δημηγος. Βραβεία δύο. Δίσις:
Άλξ. Στεφανιδην, Ηράκλειον.

ΛΑΒΤΡΙΝΘΟΣ

(ΚΑ'—264)

Πανούκλα, Σμύρνη, δεν αλληλογραφώ.
Κοιμήτορας

Αυτονομικοί, Νέεταϊς, σύμμαχός σας.
Σόλον-Χόλμς

(ΚΑ'—265)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Στείλατε άπό ένα διηγηματάκι ή
Στοίχημα. Τά π'ό χαριτωμένα θά
βραβευσθών. Βραβεία έκείναι. Δικαίωμα
συμμετοχής δαχμή. Δίσις: Μιλτ. Κου-
λουρην, Νικοδήμου 31 Αθήνα.

ΜΙΜΗΣ ΜΠΙΖΑΝΗΣ

(ΚΑ'—266)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΕΙΡΑ Ι-ΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
Α'. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Γράψτε σε μία κάρτα την άπάντησή
ς της έρωτήσεως: "Σ'ς ποιά γλώσσ-
ας άρ'εσαι να γράφετε, στη δημοτι-
ή στην καθαρεύουσα; και γιατί!"
βραβεύομε χωριστά τρείς καλύτε-
άπαντήσεις, και χωριστά μία καλύτε-
κάρτα. Συμμετοχή πενήντάλεπτη. Π-
θεσμία: τέλος Μαρτίου. Δίσις: Πανε-
λθιον Πόδον p. Γ. Πετριά.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Συναδέλφους, Κον-
σταντινούπολις, Έλληνόπαις, Ούραν-
Έννέα Μουσας, Άναγέννησις, Τη-
πούλα, Έλπίς, Κρήτη, Σωκράτης, Τ-
τάν, Εϋρώπος, τιμή μας άν λαβ'ενα
μέρος στο διαγωνισμό μας.

Ό Διαγωνισμός

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΟ ΕΙΦΟΣ

(ΚΑ'—266α)

Μπαίνοντας στο σαλονάκι της Δι-
απλάσεως, φωτίξ'ε όλα τά Διαπλά-
σοπυλα για να πηγαίνουν σ'είτι τον
με γερή τη μύτη τους.—Φεργαράνι

(ΚΑ'—267)

Αντιγόνη, Ηλιογέννητη, Ίσμήνη
ανταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Ά-
ναί, στείλατε μέσω Διαπλάσεως.—ΔΑΜ-

(ΚΑ'—268)

ΑΣΣΟ ΚΑΡΟ, δεν είμαι ή Άλχημο-
νητη Σμύρνη.

Μηλίμ

(ΚΑ'—269)

ΑΣΣΟ ΚΑΡΟ, ΜΗΒΑΙΑ και ΦΑΥ-
ΑΣΤΑ δεν είναι ΑΙ ΚΟΒΑΛΑΚΙΔΟΥ
Είμαι επί τά ίχνη των προσεχώς
μουσωνάριμα τών.

Άγγλος Άστυνομικός: ΓΚΑΙΜΟΝ

(ΚΑ'—270)

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Στήν άγγελία (ΚΑ'
228) παρελήφθη κατά λάθος
υπογραφή μου:—ΡΩΒΥΡΟΣ Ο ΚΑΤΑΚΤΗ-

(ΚΑ'—271)

Μαγαρία, ευχαριστούμεν πολύ, αλλά
δεν αλληλογραφούμε.

Καρομείτσια, Ίδιώτροπη

(ΚΑ'—272)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού Μαγνι-
σής. Έραβευθήσαν: Χαλκιδόνι-
πούλα, Χρυσόμαλλος Πειρατής, Λευκός
Κρίνος. Λοιπούς ευχαριστώ.—ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΑ'—273)

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, στή γιορτή σου τίς κα-
λύτερες εύχες μου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

(ΚΑ'—274)

Μπαίνοντας στο σαλονάκι της Δι-
απλάσεως, χαιρετώ όλους και όλας
σκία της ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(ΚΑ'—275)

Αμαυλλίς, Πικρή Σκλαβιά, Ήρωδ-
Φεσα, ανταλλάσσουμε Μ. Μ;
σκία της ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(ΚΑ'—276)

ΔΗΛΩ ότι παραιτούμαι της Διπλά-
σαικής Αύτοκρατορίας. Άνταλ-
λάσσω Μ. Μυστικά άπαντάς αυτοστιγμής
Στείλατε: Πρόκος, Άναξάγ'ορα 8, Α
θήνας.

ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ

(ΚΑ'—277)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ"
Γενομένων νέων άρχαιοστών έξελ-
ησαν. Πρόεδρος: ΖΗΩΙ ΕΛΛΑΣ. Άν-
τιπρόεδρος: ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ. Γ-
νικός Γραμματέας: ΓΕΡΜΑΝΟΠΑΙΣ. Τ-
μας: ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΑΥΡΑ.

Προκηρύσσομεν διαγωνισμούς: Ποι-
ματος, διηγήματος, Άγ'γραφον καρτ-
ποστάλ και έρωτήσεως: "Π'ός φαντα-
ζεσθε τά μέλη του διοικητικού συμ-
βουλίου;" Προθεσμία διμηνη. Συμμε-
τοχή στόν καθένα πενήντάλεπτο. Βρα-
βεία ΕΙΚΟΣΙ. Δίσις: Μιχόν Κωστήν

Ακροπόλεως 16, Θεσσαλονίκη, Π'ο-
σεχός διορισμοί αντιπροσώπων.

(ΚΑ'—278)

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν Μ. Μυστι-
κών. Προθεσμία μηνιαία, βραβεία
π'ός συμμετοχή 50λεπτός. Δίσις: Μ-
Κοντογιάννη διά:

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

(ΚΑ'—279)

ΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, όλόθερμα σε
υποστηρίξω.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

(ΚΑ'—280)

ΠΙΚΡΗ ΣΚΛΑΒΙΑ, ΕΝΔΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
Σ'ας υποστηρίξωμεν.—Τ'εμα, Καί-
μας

(ΚΑ'—281)

Χαλινοπούλα, μου χαρίζεις ένα σ'ό
τετράδιον; Να περιμένω ή—Και-

(ΚΑ'—282)

ΕΥΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
όλόθερμα υποστηρίξω τό υπέροχα ψευ-
δώνυμά σας.

Λεωνή